

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/987/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121286833
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6121286833.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00 321 796, práv. zast. Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, v mene ktorej koná JUDr. Michal Gallo, konateľ a advokát, proti povinnému: W. D., T. XX. XX. XXXX, U. H. C. XX/XX, XXX XX Ž., o vymoženie 32,85 Eur a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/987/2021 zo dňa 03. 05. 2021, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/987/2021 zo dňa 03. 05. 2021 z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/987/2021 zo dňa 03. 05. 2021 vyššia súdna úradníčka zamietla návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), v časti vymoženía iných trov - paušálnych trov starej exekúcie vo výške 42,-Eur, pretože zistila rozpor návrhu na vykonanie exekúcie s Exekučným poriadkom. Vyššia súdna úradníčka svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že oprávnený si v návrhu na vykonanie exekúcie s poukazom na § 9 ods. 3 ZoUNEK uplatnil k vymoženiu aj sumu 42,-Eur titulom paušálnych trov starej exekúcie. ZoUNEK však v ustanovení § 9 ods. 3 výslovne uvádza, že oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie po zastavení starej exekúcie, okrem nároku na náhradu súdneho poplatku. To znamená, že oprávnený má opätovným návrhom na vykonanie exekúcie právo uplatniť si nárok len na to, čo mu priznáva exekučný titul, na podklade ktorého sa má exekúcia vykonať a nárok na náhradu súdneho poplatku, ktorý bol povinný zaplatiť za podanie tohto návrhu.

2. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorou žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V podanej sťažnosti poukázal na § 6 ods. 1 a ods. 2 ZoUNEK, na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na čl. 20 Ústavy SR s tým, že zákonodarca prijatím ZoUNEK zaviedol retroaktívne nútené obmedzenie práva selektívne vybraných veriteľov domáhať sa vymoženía svojich pohľadávok bez akejkoľvek primeranej náhrady (čl. 20 ods. 4 Ústavy SR), ale naopak títo veritelia musia znášať ďalšie náklady, spojené s týmto krokom zákonodarcu. Zákonodarca zrejme v snahe o určité „vyváženie“ vzniknutej situácie v dôvodovej správe k § 6 predmetného zákona uvádza: „Celkové trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú zo súčtu sumy, ktorú si exekútor už na trovách starej exekúcie v súlade s pravidlami pre čiastočné vymoženie nároku oprávnené ponechal a paušálnych trov starej exekúcie exekútora vzniknuté v súvislosti so zastavením starej exekúcie (ďalej len „paušálne trovy“), ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok. Paušálne trovy znáša oprávnený a aj keď v tomto prípade paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa

stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Uvedené znamená to, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. V prípade ak by nemal možnosť (tak ako to tvrdí súd v napadnutom uznesení) v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie požadovať od povinného náhradu paušálnych trov starej exekúcie, (ktoré znášal nie vlastným zavinením) ako príslušenstva vymáhanej pohľadávky, bolo by ustanovenie § 6 ZoUNEK celkom zjavne v rozpore s Ústavou SR. Oprávnený sa v závere sťažnosti taktiež odvolal aj na Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13. 05. 2020, kde Ústavný súd v závere poukázal na skutočnosť, že oprávnený si môže v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Z uvedených dôvodov oprávnený žiadal sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušiť.

3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

4. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie

8. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. V dôsledku podanej sťažnosti zo strany oprávneného súd prvej inštancie vec prejednal v medziach daných ustanoveniami §§ 239 a nasl. CSP, preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

10. Súd prvej inštancie sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení, pre ktoré vyššia súdna úradníčka návrh na vykonanie exekúcie čiastočne zamietla, a preto naň v podrobnostiach odkazuje. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje za presvedčivé, dostatočné a jasné, pričom vyššia súdna úradníčka sa vysporiadala so všetkými, pre rozhodnutie vo veci relevantnými, tvrdeniami oprávneného.

11. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky súd prvej inštancie nad rámec dopĺňa, že vyššia súdna úradníčka rozhodla správne, keď návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov starej exekúcie oprávneného vo výške 42,-Eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietla s poukazom na § 9 ods. 3 ZoUNEK, v zmysle ktorého oprávnený okrem náhrady súdneho poplatku za podanie opätovného návrhu na vykonanie nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním, v čoho dôsledku ostatné trovy exekučného konania znáša výlučne len oprávnený. Ustanovenie § 6 ods. 3 ZoUNEK je v danom zákone uvedené takým jednoznačným spôsobom, že nie je možné dospieť k jeho opačnému výkladu tak, ako ho vykladá oprávnený.

12. V súvislosti s vyššie uvedeným je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že oprávnený nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,-Eur voči povinnému, a preto paušálne náklady súdneho exekútora spojené so zastavením starej exekúcie (ktoré mu oprávnený už uhradil) nemôže pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie uplatňovať nielen podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK, t.j. zo zákona ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie resp. ako príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale predovšetkým s poukazom na ustanovenia § 45 a § 61r Exekučného poriadku, keďže jednou zo základných zásad exekučného

konania je, že exekúciu možno viesť zásadne iba v rozsahu nárokov vyplývajúcich z exekučného titulu, uvedených v poverení na vykonanie exekúcie a trov exekúcie. Oprávnený nedisponuje exekučným titulom podľa § 6 ods. 3 ZoUNEK, nakoľko upovedomenie o zastavení starej exekúcie je exekučným titulom súdneho exekútora voči oprávnenému a nie oprávneného voči povinnému. Rovnako, pokiaľ by oprávnený uvedený nárok uplatňoval voči povinnému ako príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, potom ani k takémuto príslušenstvu nedisponuje oprávnený spôsobilým exekučným titulom voči povinnému. Náklady spojené s uplatnením alebo bránením práva sa nestanú príslušenstvom pohľadávky skôr než je o nich príslušným orgánom rozhodnuté. Exekučný súd nemôže akceptovať ako „exekučný titul“ zamýšľané zámery predkladateľa návrhu zákona uvedené v Dôvodovej správe k zákonu, ktoré zákonodarca (poslanci Národnej rady SR) nezahrnul do ustanovení samotného zákona. Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti potom dospel k záveru, že v časti sumy zamietnutej napadnutým uznesením oprávnený nedisponuje žiadnym exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné viesť exekúciu voči povinnému.

13. Pre súd prvej inštancie je pochopiteľná právna argumentácia oprávneného poukazujúca na disproporcionalitu práv veriteľa a dlžníka pri zastavení starých exekúcií (t.j. začatých za účinnosti právnej úpravy, ktorá časovo neobmedzovala trvanie exekúcie) priamo osobitným zákonom, t.j. proti vôli veriteľa ako oprávneného, ktorý ako jediný má právo disponovať podaným návrhom na vykonanie exekúcie. Súd ale musí vychádzať zo zákonnej úpravy ZoUNEK či iných právnych predpisov tak, ako ich schválila Národná rada SR väčšinou hlasov svojich poslancov, a to napriek tomu, že ako naznačil oprávnený, právne predpisy sú voči nemu nespravodlivé. Na druhej strane, rešpektujúc očakávania oprávneného na vymoženie pohľadávky od povinného, súd poukazuje aj na to, že už aj v súčasnosti platná a účinná právna úprava exekučného konania časovo ohraničuje trvanie exekúcie voči povinnému, pričom zákonodarca mu ponechal po zastavení exekúcie možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Náhradu nákladov, ktoré s tým oprávnenému vznikajú, mu však zákonodarca priznal vo vzťahu k povinnému iba v rozsahu opätovne zaplateného súdneho poplatku (§ 9 ods. 3 ZoUNEK).

14. K odvolávaniu sa oprávneného na Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13. 05. 2020 súd ešte podotýka, že v odôvodnení predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorým odmietal ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, okrem iného uviedol: „Zmyslom a účelom prijatia zákona č. 233/2019 Z. z. bolo riešiť neúnosnú situáciu na exekučných súdoch, kde sa v státisícoch exekučných konaní viedla exekúcia proti povinným dlhodobo neúspešne a v konečnom dôsledku tento stav vyúsťoval až do kolízie s princípom právnej istoty subjektov exekučného konania. Zákonodarca túto situáciu neriešil novelou exekučného poriadku, ale samostatným zákonom, ktorým, ako už bolo uvedené, zaviedol okrem iného aj pojem stará exekúcia. Zákon č. 233/2019 Z. z. zároveň upravuje, čo treba v tomto prípade a pre účel zastavenia starej exekúcie považovať za nemajetnosť povinného. Pre úplnosť je potrebné dodať, že povinnosť oprávneného znášať trovy exekúcie pri zastavení konania pre nemajetnosť povinného alebo v iných predpokladaných prípadoch obsahuje aj „generálna“ právna úprava (§ 203 Exekučného poriadku v znení od 1. februára 2002 do 31. marca 2017; v znení Exekučného poriadku od 1. apríla 2017 je to § 199c ods. 1, pozn.).“ Aj z uvedeného je zrejmé, že vecným dôvodom zastavenia starých exekúcií bolo riešenie neúnosnej situácie na exekučných súdoch, a to aj zameraním na nemajetnosť povinného. Ak teda oprávnený poukazuje na vyššie citované uznesenie Ústavného súdu, ktorý v závere poukázal na skutočnosť, že oprávnený si môže v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky, súd uvádza, že možnosť uplatnenia náhrady trov starej exekúcie v opätovnom návrhu ešte automaticky nepriznáva oprávnenému právo na jej uspokojenie, na čo už vôbec nepostačuje konštatovanie Ústavného súdu SR v dotknutom uznesení v závere jeho odôvodnenia, ktoré v žiadnom prípade nemožno vnímať ako ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Rovnako tak súd v súvislosti s vyššie uvedeným poznamenáva, že predmetom konania pred Ústavným súdom SR v danej veci ani len nebolo riešenie otázky oprávnenosti nároku na náhradu paušálnych trov starej exekúcie. Exekučný súd nemôže akceptovať ako exekučný titul oprávneného voči povinnému, upovedomenie o zastavení starej exekúcie, ktoré je exekučným titulom súdneho exekútora voči oprávnenému, iba na základe toho, že došlo k osobitnej úprave zastavenia starých exekúcií. Ak by mal zákonodarca taký úmysel, ako to tvrdí oprávnený, bol by ho zahrnul do ustanovení samotného zákona ZoUNEK, čo však neurobil. Preto, ak by exekučný súd postupoval v exekučnom konaní vedenom voči povinnému, aj v časti paušálnych trov starej exekúcie, t.j. bez spôsobilého exekučného titulu svedčiaceho v prospech oprávneného, postupoval by arbitrárne, svojvoľne, v rozpore so ZoUNEK a v rozpore s ďalšími ustanoveniami Exekučného poriadku.

15. Napokon súd prvej inštancie ešte dopĺňa, že náklady, ktoré vznikli oprávnenému v súvislosti so zastavením starej exekúcie, si má znášať sám oprávnený aj z toho dôvodu, že v konečnom dôsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Súd prvej inštancie by preto pri rešpektovaní ústavných pravidiel právneho štátu nepovažoval za legitímne prenášanie nákladov spojených s (opakovaným) vedením exekúcie z oprávneného na povinného, pokiaľ oprávnený nie je s vedením exekúcie úspešný.

16. Keďže vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je nutné konštatovať, že oprávnený nedisponuje exekučným titulom voči povinnému na vymáhanie trov starej exekúcie vo výške 42,-Eur, ktorý si v podanom návrhu na vykonanie exekúcie uplatnil, vyššia súdna úradníčka rozhodla správne, keď návrh na vykonanie exekúcie v uvedenej časti zamietla, a preto súd prvej inštancie sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/987/2021 zo dňa 03. 05. 2021 ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

17. Pretože do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), v danom prípade nebolo medzi kým rozhodnúť o nároku na náhradu trov tohto konania, a preto súd prvej inštancie o trovách sťažnostného konania nerozhodoval (porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 02. 2017, sp. zn. 17Co/38/2017).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (